

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวที่ขัดรัฐธรรมนูญ¹

กรกฎ ลัตยารักษ์²

เนื่องจากปัญหาการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้น ยังมีปัญหาที่ต่อเนื่องและเรื้อรังมานาน ซึ่งปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบมากมายในด้านสิทธิเสรีภาพของประชาชน และก่อให้เกิดความสูญเสียต่อทรัพยากรมนุษย์อย่างสำคัญ กล่าวคือ ในการต่อสู้คดีอาญาของผู้ต้องหาหรือจำเลยของประเทศไทย กระบวนการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาจำเลยในคดีอาญายังไม่มีความทันสมัยและให้สิทธิเสรีภาพแก่ผู้ถูกดำเนินคดีอย่างเต็มที่ยังเป็นปัญหาอย่างมาก การเข้าถึงข้อมูลพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาหรือจำเลย หรือการแสวงหาพยานในการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์แก่ข้อกล่าวหาหรือเพื่อต่อสู้คดีในชั้นศาล สำหรับผู้ต้องหาหรือจำเลยยังเป็นปัญหามาก จริงอยู่แม้กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ได้ตั้งแต่ในชั้นสอบสวน แต่ปัญหาอยู่ที่ว่ากระบวนการในการเข้าถึงซึ่งพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ของผู้ต้องหานั้นยังเป็นปัญหาอย่างมาก ผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนไม่มีเครื่องมือทางกฎหมายใด ๆ ในการได้มาซึ่งพยานหลักฐาน ทำได้ก็แต่เพียงขอให้พนักงานสอบสวนเรียกเข้ามาในสำนวนเท่านั้น ซึ่งก็น้อยมากที่พนักงานสอบสวนจำดำเนินการให้ เพราะหากไม่เป็นประโยชน์ต่อข้อกล่าวหาแล้ว พนักงานสอบสวนก็มักจะไม่ดำเนินการให้ และเมื่อได้การส่งฟ้องผู้ต้องหาแล้ว จำเลยก็มีมาตรการคือการขอให้ศาลมีคำสั่งเรียก ซึ่งก็จะดำเนินการได้เฉพาะผู้ต้องหาถูกฟ้องเป็นจำเลยแล้วเท่านั้น พยานหลักฐานของผู้ต้องหาหรือจำเลยก็อาจจะสูญหายหรือถูกทำลายไปตั้งแต่ในชั้นสอบสวนแล้ว ทำให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องเสียสิทธิในการต่อสู้คดี ซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานตามกฎหมายไปอย่างน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ การที่กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศไทยเปิดโอกาสให้พนักงานสอบสวนสามารถขอฝากขังผู้ต้องหาได้นานถึง 84 วัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 87 ดังนั้นหากผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราวแล้วนอกจากจะเป็นการเสียโอกาสในการแสวงหาพยานหลักฐานในการต่อสู้คดีตามกฎหมายแล้ว ยังเป็นการละเมิดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 อีกอย่างสำคัญ การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยจึงเป็นมาตรการสำคัญยิ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพในทางอาญาของประชาชนอย่างแท้จริง

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวที่ขัดรัฐธรรมนูญโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และรองศาสตราจารย์ สุธิณี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การปล่อยชั่วคราว คือ มาตรการผ่อนคลายการจำกัดเสรีภาพในร่างกายของผู้ต้องหาหรือจำเลย เพื่อเป็นหลักประกันของผู้ต้องหาหรือจำเลยในการต่อสู้คดี เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้อย่างเต็มที่ และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักกประโยชน์แห่งความสงสัยหรือหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าบุคคลนั้นมีความผิดตามกฎหมายจริง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 29 วรรค 2 ซึ่งบัญญัติว่า ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยบริสุทธิ์ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรค 2 ซึ่งบัญญัติว่า เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมาตรา 29 วรรค 2 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรค 2 ก็ได้ กฎหมายได้ให้การรับรองถึงสิทธิในการปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้อย่างครบถ้วนแล้ว ดังนั้นสิทธิในการปล่อยชั่วคราวดังกล่าว หากเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหรือศาลไม่นำมาใช้ก็ไม่มีประโยชน์หากำไม่ได้เลย การไม่ปล่อยตัวชั่วคราว โดยแท้จริงแล้ว คือ การเอาตัวบุคคลมาไว้ในอำนาจรัฐ โดยมีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ คือ เพื่อให้การดำเนินคดีได้เป็นไปโดยเรียบร้อย และเพื่อประกันการมีตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในการดำเนินคดี

แต่ในสภาพความเป็นจริงพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล กลับเอาตัวบุคคลไว้เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น โดยคำนึงถึงเรื่องสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยน้อยมาก และนอกจากนั้นปัญหาการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้น ในส่วนผู้พิพากษาเองกลับไม่มีอิสระอย่างแท้จริงในการใช้ดุลยพินิจในการสั่งให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลย มีหลายคดีที่จำเลยถูกขังระหว่างพิจารณา โดยไม่ได้รับการประกันตัวและตายในเรือนจำ และกฎหมายที่เกี่ยวกับการเยียวยาผู้ต้องหาหรือจำเลยได้แก่ ก็ไม่สามารถนำมาใช้ได้ช่วยเหลือเยียวยาบุคคลเหล่านั้นได้จริง เพราะหากศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง โจทก์ ตามมาตรา 227 คือ ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย เท่ากับพยานหลักฐานโจทก์ยังมีข้อสงสัยอยู่ไม่ได้หมายความว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด ดังนั้นจำเลยจึงไม่มีโอกาสจะได้รับการเยียวยาในระหว่างที่ถูกขังเลย พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พุทธศักราช 2544 เลย

จากการศึกษาปัญหากฎหมายที่เกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวที่ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กับหลักการการปล่อยตัวชั่วคราวของประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) ได้แก่ ประเทศสหพันธรัฐเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส กับประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) ได้แก่ ประเทศอังกฤษ และประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งประเทศเหล่านี้ได้ให้ความสำคัญในเรื่องหลัก นิติธรรม “The Rule of Law” และยังมีมาตรการที่เป็นประโยชน์ตามหลักความเสมอภาค หลักกประโยชน์แห่งความสงสัย หลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิดตามกฎหมายจริง

ดังนั้น เพื่อให้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นไปตามหลักนิติธรรมและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 อย่างแท้จริง จึงเห็นควรเสนอแนะว่า

1. ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเรียกหลักประกัน (Money Bail System) ที่สูงเกินควร การแก้ไขปัญหาดังกล่าวควรมีหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการทำการประเมินสืบเสาะประวัติ และความประพฤติของผู้ต้องหาหรือจำเลยและทำรายงานเสนอต่อศาล เพื่อประกอบการใช้ดุลยพินิจในการสั่งปล่อยชั่วคราวของศาล ประเทศไทยควรนำเอาหลักเกณฑ์ในการปล่อยตัวชั่วคราวของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีหลากหลายรูปแบบมาปรับใช้ โดยกำหนดรูปแบบของการปล่อยชั่วคราวให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อให้เจ้าพนักงานหรือศาลมีกรอบ ตัวเลือกสำหรับการนำมาตรการอันเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวมาปรับใช้ให้เกิดความเหมาะสมแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยในแต่ละรายๆ ไป เช่น

(1) การปล่อยชั่วคราวโดยไม่ต้องมีการใช้เงินประกันตัว เป็นการปล่อยชั่วคราว โดยคำรับรองจำเลยเพียงแต่ให้สัญญาว่าจะมาปรากฏตัวต่อศาลตามกำหนดเวลาที่นัดเท่านั้น

(2) การปล่อยชั่วคราวโดยมีเงื่อนไข เป็นวิธีที่ผู้พิพากษาจะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยกำหนดเงื่อนไข อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กฎหมายกำหนด แต่โดยมิใช่เป็นการเรียกเงินประกันเพิ่มเติม เช่น กำหนดเงื่อนไขให้จำเลยต้องมารายงานตัวต่อศาลทุกสัปดาห์

(3) การปล่อยชั่วคราวที่ไม่จำเป็นต้องมีหลักประกัน แต่หากจำเลยผิดสัญญาประกันไม่มาปรากฏตัวต่อศาลตามกำหนดนัด ศาลจะปรับเป็นเงินสดกับจำเลย

(4) การปล่อยชั่วคราวที่จำเลยจะต้องวางหลักประกันทั้งหมดด้วยเงินสด หรือโดยการวางหลักทรัพย์อื่น ตามกำลังความสามารถของแต่ละคน โดยพิจารณาให้ละเอียดเป็นรายกรณีไป

(5) การปล่อยชั่วคราวโดยวางมัดจำ จำเลยจะต้องวางเงินสดเป็นหลักประกัน โดยวางเงินสดไว้ในอัตราร้อยละ 10 ของราคาประกันที่ศาลกำหนด ถ้าจำเลยผิดสัญญาจะถูกปรับเต็มจำนวน เป็นการกำหนดให้จำเลยมีโอกาสนำเงินวางวางเป็นหลักประกันในอัตราขั้นต่ำ คือ ร้อยละ 1 ก่อน

6) การปล่อยชั่วคราวที่นายประกัน (Bail Bondsman) จะต้องประกันไว้ร้อยละ 10 ของราคาประกันที่ศาลกำหนด

หากมีการจัดตั้งสำนักงานปล่อยตัวชั่วคราวแห่งชาติขึ้นมาทำหน้าที่สืบเสาะรวบรวมข้อมูล และบริหารจัดการสัญญาประกัน ติดตามผู้ต้องหาหรือจำเลยปฏิบัติหน้าที่ในเชิงรุกหลังจากที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวแล้ว การปล่อยชั่วคราวก็จะมีประสิทธิภาพประชาชนได้รับการคุ้มครองสิทธิจากรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 อย่างแท้จริง

2. ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวที่ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรมและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 การแก้ไขปัญหาดังกล่าวควรดำเนินการ ดังนี้

(1) ขกเลิกประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 107 เดิม และบัญญัติให้การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็น หลัก การไม่ปล่อยเป็น ข้อยกเว้น โดยนำเอาเรื่องการแบ่งประเภทของโทษตามหลักกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสมาเป็นตัวกำหนด โดยการกำหนดประเภทที่ต้องได้รับการปล่อยชั่วคราวโดยมีการหลักประกัน และมีการสืบเสาะประวัติของผู้ต้องหาหรือจำเลยเพื่อประกอบการใช้ดุลยพินิจในการสั่งปล่อยชั่วคราวของศาล เช่น

ความผิดอุกฤษฏ์โทษ (Les crimes) คือ

- (1) จำคุกตลอดชีวิตหรือกักขังตลอดชีวิต,
- (2) จำคุกหรือกักขังสามสิบปี,
- (3) จำคุกหรือกักขังยี่สิบปี
- (4) จำคุกหรือกักขังสิบห้าปี

คดีที่มีโทษในชั้นนี้เท่านั้นที่ศาลมีอำนาจสั่งอนุญาตปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันหรือหลักประกัน หรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว แต่การใช้ดุลยพินิจสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาลไม่ว่าจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตก็ตาม จะต้องพิจารณาสั่งโดยมีรายงานการสืบเสาะประวัติของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้จัดทำโดยหน่วยงานสำนักงานปล่อยตัวชั่วคราวที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของศาลเสียก่อน เพราะจะทำให้ศาลสามารถใช้ดุลยพินิจได้อย่างอิสระบนฐานข้อมูลที่ต้องถูกต้องและรอบด้าน มิใช่ปล่อยให้เป็นการรับพิชชอบของผู้พิพากษาที่พิจารณาสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวโดยลำพังเท่านั้น

ความผิดมิชฌิมโทษ (Les délits) คือ

- 1) โทษจำคุกสิบปี
- 2) โทษจำคุกเจ็ดปี
- 3) โทษจำคุกห้าปี
- 4) โทษจำคุกสามปี
- 5) โทษจำคุกสองปี
- 6) โทษจำคุกหนึ่งปี
- 7) โทษจำคุกหกเดือน
- 8) โทษจำคุกสองเดือน

ความผิดที่มีโทษในชั้นนี้ กฎหมายควรกำหนดให้ศาลจะต้องอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว โดยกำหนดเงื่อนไขและมาตรการในการควบคุมตัว โดยนำวิธีการของประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้ หรือถ้าในความผิดเหล่านี้มีการเรียกร้องค่าเสียหายในทางแพ่งมาด้วย ให้ศาลมีอำนาจออกมาตรการในการต่อรองเพื่อให้จำเลยชดใช้เยียวยาผู้เสียหาย ต่อรองกับการได้รับการปล่อยชั่วคราว ซึ่งเป็นประโยชน์มากกว่าเอาผู้ต้องหาหรือจำเลยไปขังไว้ในเรือนจำ และยังเป็นมาตรการในบรรเทาความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายที่ได้รับการเยียวยาด้วยความรวดเร็ว และยังเป็นการลดปริมาณคดีที่ผู้เสียหายไม่ต้องไปยื่นฟ้องคดีแพ่งต่างหากอีก

และในส่วนความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดตามพระราชบัญญัติอื่นอันยอมความได้ ให้ศาลมีอำนาจต่อรองให้จำเลยรับสารภาพและมีการชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย แลกกับการให้ประกันตัว

(2) ยกเลิก มาตรา 108, 108/1, 108/2, 109, 110 ทั้งหมด และให้นำเอาหลักการของสำนักงานปลัดยชวคราวในกำกับของศาลของประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้เป็นกฎหมาย โดยให้สำนักงานปลัดยชวคราวเป็นหน่วยงานภายใต้การกำกับดูแลของศาลยุติธรรม มีหน้าที่หลักคือ

(1) เสาะหาข้อมูลเพื่อพิจารณาว่าควรปล่อยชั่วคราวหรือไม่แล้วนำเสนอศาล

(2) ควบคุมความประพฤติ (ตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด) หลังปล่อยชั่วคราว ซึ่งทุกวันนี้ศาลยุติธรรมมีการออกพระราชบัญญัติเจ้าพนักงานตำรวจศาล พุทธศักราช 2562 ซึ่งโดยแท้จริงแล้วหน่วยงานศาลยุติธรรมไม่มีหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามเช่นตำรวจ ดังนั้น หากมีการจัดตั้งสำนักงานปลัดยชวคราวและให้มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการดูแลผู้ที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวให้เป็นไปตามเงื่อนไขของศาล ก็จะเกิดประโยชน์กับกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น

(3) จัดทำรวบรวมข้อมูลทะเบียนประวัติของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้จากการสืบเสาะของเจ้าพนักงานสำนักงานปลัดยชวคราวภายใต้การกำกับดูแลของศาล ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลครอบครัว บุคคลที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง ประวัติการประกอบอาชีพ ประวัติการทำความผิดทางอาญา เป็นคลังข้อมูลขนาดใหญ่ big data โดยให้สำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้จัดเก็บข้อมูลดังกล่าวในระบบคอมพิวเตอร์ของสำนักงานศาลยุติธรรม โดยกำหนดให้เป็นข้อมูลในระดับชั้นความลับ สำหรับเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ โดยในการส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล ผู้พิพากษาที่เป็นผู้ส่งคำร้องสามารถเข้าไปเรียกดูข้อมูลดังกล่าวของผู้ต้องหาหรือจำเลย เพื่อประกอบการพิจารณาส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวจากฐานข้อมูลดังกล่าวได้ทันที

นอกจากนั้นการที่ศาลมีฐานข้อมูลของผู้ต้องหาหรือจำเลย big data ก็จะเป็นการทำให้ผู้พิพากษาที่พิจารณาส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวมีความกล้าที่จะใช้ดุลยพินิจในการส่งปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยอย่างอิสระไปในทางคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยอย่างแท้จริง และการมีฐานข้อมูลของผู้ต้องหาหรือจำเลยก็จะทำให้ศาลไม่จำเป็นต้องเรียกหลักประกันในจำนวนที่สูงเพื่อเป็นการประกันการหลบหนีของผู้ต้องหาหรือจำเลย เพราะอย่างไรเสียผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ร่ำรวยมักจะยอมที่จะวางเงินประกันตัวในจำนวนที่สูงเพื่อแลกกับการได้รับการปล่อยชั่วคราวและหลบหนีไม่ยอมมาฟังคำพิพากษาได้อยู่แล้ว เช่น คดีที่อดีตนายกรัฐมนตรีของประเทศไทยถูกดำเนินคดีในข้อหาทุจริตเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลในครอบครัว

3. ปัญหาการใช้ดุลยพินิจส่งปล่อยชั่วคราวของเจ้าพนักงานหรือศาลที่ไม่มีความเป็นอิสระที่แท้จริง การแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไปนี้

(1) การมีหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการทำการประเมินสืบเสาะประวัติและความประพฤติของผู้ต้องหาหรือจำเลยและทำรายงานเสนอต่อศาล เพื่อประกอบการใช้ดุลยพินิจในการสั่งปล่อยชั่วคราวของศาล ประเทศไทยควรนำเอาหลักเกณฑ์ในการปล่อยตัวชั่วคราวของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีหลากหลายรูปแบบมาปรับใช้

(2) ปรับแก้หลักกฎหมายในส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 107 ถึง มาตรา 108, 108/1, 108/2, 109, 110 โดยยกเลิกประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 107 เดิม และบัญญัติให้การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็น หลัก การไม่ปล่อยเป็น ข้อยกเว้น โดยนำเอาเรื่องการแบ่งประเภทของโทษตามหลักกฎหมายอาญาของประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศสมาเป็นตัวกำหนด โดยการกำหนดประเภทที่ต้องได้รับการปล่อยชั่วคราวโดยมีการหลักประกัน และมีการสืบเสาะประวัติของผู้ต้องหาหรือจำเลยเพื่อประกอบการใช้ดุลยพินิจในการสั่งปล่อยชั่วคราวของศาล

(3) แก้ไขพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายจำเลยในคดีอาญา พุทธศักราช 2544 มาตรา 20 (3) จากเดิมที่บัญญัติว่า “มาตรา 20 จำเลยที่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ต้อง (3) ปราบกฏหลักฐานชัดเจนว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดและมีการถอนฟ้องในระหว่างดำเนินคดี หรือปรากฏตามคำพิพากษาอันถึงที่สุดคดีนั้นว่าข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด” ควรแก้ไขเป็น “มาตรา 20 จำเลยที่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ต้อง (3) ปราบกฏหลักฐานชัดเจนว่าศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดยกฟ้องจำเลย”

การแก้ไขพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายจำเลยในคดีอาญา พุทธศักราช 2544 ดังกล่าวจะเป็นการบรรเทาความเสียหายให้แก่จำเลยที่ต้องถูกขังโดยมิได้รับการปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณาของศาล เมื่อศาลได้มีคำพิพากษายกฟ้องจำเลยไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม จำเลยที่ต้องถูกขังในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลควรจะต้องได้รับการใช้เชยและเยียวยาจากรัฐ และการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะทำให้เกิดความยืดหยุ่นในการใช้ดุลยพินิจของผู้พิพากษาที่เป็นอิสระมากขึ้น และเมื่อมีการจัดตั้งหน่วยงานเข้ามาทำหน้าที่บริหารงานปล่อยชั่วคราวโดยการเสนอข้อมูลหลักฐานต่อศาลประกอบการพิจารณาสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราว การใช้ดุลยพินิจของผู้พิพากษาก็จะเป็นอิสระประชาชนก็จะได้ประโยชน์อย่างแท้จริง